

Ομιλία Δημάρχου Αμαρουσίου Γιώργου Πατούλη για την επέτειο της 25^{ης} Μαρτίου.

Μαρουσιώτισες και Μαρουσιώτες.

Φίλες και φίλοι.

Η Ελλάδα τιμά σήμερα την επέτειο της επανάστασης του 1821 ,
την έναρξη του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα των Ελλήνων ενάντια στην
Οθωμανική Αυτοκρατορία,
για την αποτίναξη ενός ζυγού που βασάνιζε τον ελληνισμό για 400 περίπου
χρόνια.

Για την πατρίδα μας η επέτειος της Επανάστασης του 1821
αποτελεί μια παλιγγενεσία,
μία αναβίωση του λαού μας,
του πολιτισμού μας,
του γένους μας.

Είναι ένα σημαντικό γεγονός
στη μακραίωνη ιστορία του τόπου μας,
με το οποίο είναι συνδεδεμένη η γέννηση του νεοελληνικού κράτους.

Γι αυτό και γιορτάζουμε την επέτειο αυτής της επανάστασης
με τόση λαμπρότητα.

Και γι αυτό οφείλουμε να τη γιορτάζουμε κάθε χρόνο και στο μέλλον.
Γιατί σε αυτήν βρίσκονται οι ρίζες του σύγχρονου ελληνικού κράτους.

Κι όσο κι αν κάποιος επιχειρούν να αποδομήσουν τη σημασία αυτής της
επετείου,
δεν θα καταφέρουν τίποτε.

Είναι σημαντικό να αντιληφθούμε ότι με δύο τρόπους μπορεί κάποιος να
γνωρίσει ένα ιστορικό γεγονός:

Ο ένας, είναι όταν τύχει να το ζήσει, να είναι μάρτυράς του , να το βιώσει.

Ο άλλος, να το μελετήσει και να το ερευνήσει.

Τιμώντας τον ξεσηκωμό των Ελλήνων απέναντι στον Οθωμανικό ζυγό
αλλά και απέναντι στα γεράκια της Ιερής Συμμαχίας της τότε συντηρητικής
Ευρώπης

που έπνιγαν κάθε επαναστατική φωνή που εκδηλώνοταν ,
γιατί απειλούσε την καθεστηκία τάξη που είχαν διαμορφώσει,
υπηρετούμε έναν μεγάλο σκοπό.

Τη μελέτη και την έρευνα ενός σημαντικού ιστορικού γεγονότος της Πατρίδας
και του Γένους μας,

γι αυτούς που δεν το έζησαν.

Οι εκδηλώσεις μνήμης και τιμής σημαντικών εθνικών ιστορικών στιγμών
όπως η επανάσταση του 21

είναι συνυφασμένες με στιγμές εξυψώσεως του έθνους μας,

με στιγμές ορόσημα στην ιστορική συνέχιση του λαού μας.

Η ανάγκη της συνέχισης καθιστά σημαντικό,

να μην αρκούμαστε σε μια θεώρηση της συγκεκριμένης επετείου μόνον μέσα από το πρίσμα του παρελθόντος,

αλλά κυρίως, μέσα από το πρίσμα του μέλλοντος.

Ασφαλώς κι αποτελεί εθνική υποχρέωση να θυμόμαστε πάντα τι οφείλουμε σε όλους όσους έχυσαν το αίμα τους

και προσέφεραν και την ζωή τους για την επανάκτηση η την διατήρηση της ελευθερίας των Ελλήνων.

Είναι έντονη και αναπόφευκτη η σύνδεση με το ιστορικό παρελθόν.

Αλλά αν μείνουμε όμως σε αυτή την μνημειακή διάσταση,

φτωχαίνουμε το νόημα της επετείου ,

την περιορίζουμε,

με συνέπεια να μένουν αδιάφοροι εκείνοι οι οποίοι δεν είναι εξοικειωμένοι με το ιστορικό παρελθόν,

που δεν έχουν ούτε βιωματική,

αλλά δυστυχώς ούτε και επαρκή εγκυκλοπαιδική γνώση.

Για εκείνους μια επέτειος είναι δικαιολογημένα ίσως,

μια επέτειος χωρίς νόημα και ουσία,

αφού δεν μπορούν να αντιληφθούν σε όλη τη διάσταση πως το παρόν τους,

συνδέεται με το ιστορικό παρελθόν.

Πάνω σε αυτή τη θεώρηση στηρίζονται όσοι υποστηρίζουν ,

ή υποστήριζαν μέχρι πρότινος,

ότι ήρθε ο καιρός να καταργηθούν οι παρελάσεις και ο εορτασμός των εθνικών μας επετείων.

Αν όμως συνδέσουμε τον εορτασμό τους με το μέλλον ,

θα αποδομήσουμε κάθε τους επιχείρημα

και θα αποδώσουμε την πραγματική διάσταση της επετείου.

Κι αυτή είναι η ουσιαστική διάσταση.

Η διάσταση υπό το πρίσμα του μέλλοντος,

η οποία δεν γίνεται πάντα αντιληπτή, γιατί είναι συμβολική.

Σε αντίθεση με το ιστορικό γεγονός,

που είναι ένα πραγματικό γεγονός που δεν μπορεί να αμφισβητηθεί,

η επέτειος αυτού του γεγονότος μπορεί να είναι μόνον συμβολική.

Και ως συμβολική, δεν μπορεί παρά να αφορά το μέλλον.

Η επανάσταση του 1821 υπό το πρίσμα του μέλλοντος κι όχι του ένδοξου παρελθόντος ,

αποτελεί ένα ισχυρό εθνικό σύμβολο.

Αντιπροσωπεύει ιδέες , άυλες αξίες.

Τις άυλες αυτές αξίες που ρίζωσαν για πρώτη φορά στην ελληνική γη
και για τις οποίες έχουν θυσιαστεί στο διάβα των αιώνων χιλιάδες έλληνες.

Αντιπροσωπεύει τις αξίες της ελευθερίας,

Της εθνικής ανεξαρτησίας,

Της Κοινωνικής Δικαιοσύνης.

Της πίστης στο Θεό,

και της αγάπης προς την πατρίδα.

Της αξιοπρέπειας και της τιμής.

Αυτές οι αξίες ,

προσδίδουν στον εορτασμό της εθνικής μας επετείου το δυναμικό της
χαρακτήρα.

Αποτελούν ισχυρό σύμβολο.

Και το σύμβολο είναι δύναμη,

δύναμη που ωθεί προς τα εμπρός,

δύναμη για συνέχιση, για αγώνες,

για διατήρηση των αξιών η την επανάκτησή τους.

Και αυτή η δύναμη αναζωογονείται κάθε φορά,

με τον εορτασμό της εθνικής επετείου του 1821.

Ο εορτασμός συντηρεί την ιστορική μνήμη και κουβαλά μηνύματα,

που παραδίδονται χρόνο με το χρόνο από γενιά σε γενιά.

Και η παράδοση αποτελεί μια σημαντική διάσταση.

Μας στρέφει στο μέλλον.

Αφορά τις επερχόμενες γενιές.

Δεν παραδίδουμε αξίες σε όσους πέρασαν,

αλλά σε όσους έρχονται.

Η Επέτειος του 1821 είναι φορέας εθνικής παράδοσης και αφύπνισης.

Αυτή την παράδοση χτυπούμε,

όταν κωφεύουμε στο πνεύμα της εθνικής επετείου,

όταν ορισμένοι είτε επιπόλαια και αβίαστα,

είτε εσκεμμένα και υπονομευτικά για την ιστορική συνέχιση του έθνους και
την εθνική αυτογνωσία,

ζητούν την κατάργησή της,

την νέκρωση δηλαδή της ιστορικής συνειδήσεως.

Ο εορτασμός της επετείου της 25^{ης} Μαρτίου

αποτελεί πολύτιμο κομμάτι της αυτογνωσίας των Ελλήνων .

Αντιλαμβανόμαστε τον ισχυρό συμβολισμό της.

Στο στίχο του Πινδάρου,

«Θνάσκει καλόν έργον , σιγαθέν»,

δηλαδή τα καλά έργα πεθαίνουν σαν τα σκεπάσει η σιωπή,

κρύβεται η ουσία του εορτασμού των εθνικών επετείων .

Όταν σιγούν όλα.

Όταν το καλό έργο λησμονείται.

Όταν οι νεκροί και οι θυσίες ξεχνιούνται,

Τι μέλλον μπορεί να υπάρξει για ένα Έθνος;

Η εθνική επέτειος λοιπόν του 1821 ως θύμηση ζωντανεύει το παρελθόν,

ως σύμβολο καταξιώνει το παρόν,

και ως παράδοση εδραιώνει το μέλλον.

Τα τρία αυτά στοιχεία μαζί συνιστούν την ουσία της εθνικής μας ταυτότητας.

Και πάνω σε αυτά τα στοιχεία θα πρέπει να δομήσουμε το νέο πατριωτισμό,
που έχουμε ανάγκη ως χώρα και λαός,

για να ξεπεράσουμε τα σημερινά μας προβλήματα.

Υπάρχουν εποχές της Ιστορίας του Ελληνισμού,

που η έννοια πατριωτισμός και η στάση που συνεπαγόταν η υπηρετήση της
έννοιας αυτής

ήταν προφανής.

Για τους Έλληνες του 1821 ως πατριωτισμός οριζόταν η επανάσταση και η
αντίσταση στον Οθωμανό κατακτητή.

Ο αγώνας για την δημιουργία του ανεξάρτητου ελληνικού κράτους.

Δεν ήταν όμως πατριωτισμός ο διχασμός που εκδηλώθηκε μεταξύ των Ελλήνων,

κατά τη διάρκεια της επανάστασης και πολύ περισσότερο,

αμέσως μετά την απελευθέρωση.

Το νέο ανεξάρτητο ελληνικό κράτος και το τότε πολιτικό σύστημα παραδόθηκε σχεδόν αυτοβούλως

και με σκοπό την εξυπηρέτηση ξένων αλλά και προσωπικών,

ιδιοτελών συμφερόντων, στους ξένους προστάτες.

Παραδοθήκαμε και τότε , όπως έχουμε παραδοθεί και σήμερα,

στους ξένους τοκογλύφους.

Τα λόγια του Μακρυγιάννη ηχούν σήμερα τόσο επίκαιρα στα αυτιά όλων μας:

«Και λευτερωθήκαμεν από τους Τούρκους

και σκλαβωθήκαμεν εις ανθρώπους κακορίζικους,

όπου ήταν η ακαθαρσία της Ευρώπης...».

Πολλές φορές στην ιστορία της χώρας μας,

η λέξη πατριωτισμός κακοποιήθηκε βάναισα,

αφού ως έννοια έφτασε αντί να ενώνει, να διχάζει τους Έλληνες.

Ενώ σε περιόδους οικονομικής ευδαιμονίας,

τέθηκε πολλάκις εκτός του αξιακού μας κώδικα.

Πιστέψαμε αφελώς ότι η Πατρίδα μας δεν χρειαζόταν τον πατριωτισμό μας ,
τα κατάφερνε καλά και μόνη της,
ενόσω εμείς ασχολούμαστε με την οικονομική μας ευμάρεια,
στηριγμένη στον εύκολο και φθηνό όπως πιστεύαμε δανεισμό,
με την αύξηση της οικογενειακής μας περιουσίας,
την με κάθε τρόπο απομύζηση των δημόσιων ταμείων,
με την αποθέωση του πόσα,
σε βάρος του πώς.

Και μετά ήρθαν τα δύσκολα,

Ήρθε η εποχή που η ταπείνωση διαδεχόταν η μια την άλλη.

Που κάποιοι εκμεταλλεύθηκαν τα δικά μας λάθη και την αλαζονεία που
επιδεικνύαμε,

και θέλησαν να μας επιβάλλουν μια δουλοπρεπή στάση ,

που δεν συνάδει ούτε με την ευρωπαϊκή πολιτική και πολιτιστική παράδοση,

ούτε με την κουλτούρα της συνεργασίας και της συνόπαρξης στην οποία
στηρίζεται το ευρωπαϊκό οικοδόμημα.

Κι ούτε φυσικά με το Διαφωτισμό και τον ευρωπαϊκό ουμανισμό ,

που αποτέλεσαν τους ισχυρούς πνευματικούς θεμέλιους λίθους που στήριξε η
Ευρώπη την έξοδο της από το Μεσαίωνα,

αλλά και την ισχυρή ιδεολογική βάση του φιλελληνικού κινήματος κατά τη
διάρκεια της επανάστασης του 1821,

Σε αυτή τη βαρβαρική συμπεριφορά, έχουμε μόνο μια επιλογή.

Σε περιόδους κρίσης σαν αυτή που βιώνουμε ως Έθνος,

οφείλουμε να αντιδράσουμε με νηφαλιότητα αλλά και αποφασιστικότητα.

Να ενώσουμε τις δυνάμεις μας ,

ξφεύγοντας από τα σύνδρομα του οθωμανικού ραγιαδισμού που

εξακολουθούν να μας κατατρέχουν,

αλλά απορρίπτοντας παράλληλα την αντίληψη του περιούσιου λαού

και τα μυθεύματα των φανταστικών εχθρών που διαρκώς μας

επιβουλεύονται.

Δεν είναι πατριωτισμός οι μεγάλες κουβέντες ,

τα φραστικά πυροτεχνήματα ,

η αποδοχή κάθε λανθασμένης συμπεριφοράς κι αντίληψης ,

ο διαχωρισμός των λαών σε καλούς Έλληνες και κακούς ευρωπαίους.

Αυτή η προσέγγιση οδηγεί σε έναν τυφλό κι εκδικητικό εθνικισμό

και στο τέλος , στην περιθωριοποίηση μας.

Πατριωτισμός σήμερα είναι η αγάπη για μια ζωντανή πραγματικότητα,

η οποία, επειδή είναι ζωντανή,

μπορεί και να αλλάξει και να ανανεωθεί, να βελτιωθεί

Δεν θα πάψουμε να αγαπάμε την Πατρίδα μας επειδή είναι γερασμένη και καταπονημένη από τις δοκιμασίες.

Αντίθετα, θα αγωνιστούμε για να την αναγεννήσουμε.

Ανατρέποντας όσα μας οδήγησαν στη σημερινή αδιέξοδη κατάσταση.

Κι έχοντας πάντοτε στο μυαλό μας ότι ο Έλληνας μεγαλουργεί όταν είναι εξωστρεφής,

γεμάτος αυτοπεποίθηση και ρεαλιστής,

όχι όταν κάποιος τον καλούν σε ψευδεπίγραφους αγώνες εναντίον φανταστικών εχθρών, χαϊδεύοντάς του τα αυτιά.

Έχουμε, άλλωστε, δει πού καταλήγει συνήθως αυτού του τύπου η εθνική τύφλωση.

Έχουμε λοιπόν μια επιλογή,

να σταθούμε ξανά όρθιοι στα πόδια μας,

χωρίς δανεικές πατερίτσες,

με πίστη στις δυνάμεις μας,

αφήνοντας ανοιχτή την πόρτα της συνεργασίας κι επιδιώκοντας τη συνύπαρξη με λαούς με τους οποίους συμβιώνουμε επί αιώνες.

Η θέση της Ελλάδος είναι στην Ευρώπη ,

στην Ευρώπη των λαών ,

στην Ευρώπη της αξιοπρέπειας και του σεβασμού στην ιστορική κληρονομιά του κάθε λαού της.